

ще, съ голѣми мисли въ главитѣ, съ голѣма храбростъ въ сърдцата и съ по петъ лири въ джебоветѣ. При това, тѣ носѣха добре подправени турски паспорти, отъ които се виждаше, че Стоянъ Заимовъ е учителъ въ Берковица, а Гавраилъ Хлѣтовъ е търговецъ на кожи отъ Чирпанъ.

Първата седмица двамата революционери прекараха въ разучване на града и подбиране на мѣстата, откъдето би трѣбвало да се подеме пожара. Тѣ се скитаха изъ малкитѣ кръчмички, събираха се съ разбойници и бивши възстаници отъ островъ Критъ, шушукаха, кроеха планове, въобще подготвяха голѣмото дѣло.

Но полицията не спѣше. Цариградскиятъ каймакаминъ бѣ предупреденъ отъ своитѣ шпиони за двамата неканени гости на града и за тѣхната ужасна задача.

По стѣпкитѣ на Заимовъ и Хлѣтовъ плѣзнаха полицаи, започнаха

да ги следятъ на всѣка крачка, готови бѣха всѣки моментъ да ги вкаратъ въ затвора.

Една вечеръ, тъкмо когато Гавраилъ се раздѣли съ единъ грѣцки морякъ (който щѣше да пренесе съ гемията си динамита, нуженъ за подпалването на града), и бавно трѣгна къмъ хотела, при него се приближи полицаи и го покани въ участъка.

Гавраилъ Хлѣтовъ не бѣше отъ страхливитѣ. Той знаеше, че ако се опита да избѣга, ще вдигне на кракъ цѣлата полиция въ Цариградъ и ще го намѣрятъ подъ дърво и камъкъ. Затова само се престори, че протестира:

— Вие ме задържате своеволно, но азъ ще се оплача на вашия началникъ!

— Въпросътъ е само за една малка справка, — любезно се оправдаваше полицаятъ. — Въ участъка ще провѣрятъ вашитѣ книжа и ще ви освободятъ.

Но когато пристигнаха въ участъка, приставътъ бѣ излѣзълъ по обиколка.

Затвориха Гаврила въ избата. Въздухътъ вътре вонѣше на плѣсень. По пода, неметенъ отъ години, се търкаляха нечисти дрипи и остатъци отъ храна. Тамъ имаше още гнили череши, макаръ че бѣше месецъ септемврий. Въ двата жгла бѣше натрупана полуизгнила слама, предназначена за легла на арестуванитѣ.

